

En af de foregaaende Talere fremhævede ogsaa, at det vilde være uheldigt at beholde Ordet „Plantevækst“, thi derindunder faldt Marehalm og bogstavelig talt alt muligt. Der var i min Fødeegn noget, man kaldte for Strandurter, der groede næsten helt ud til Vandet. Der er ikke Tvivl om, at hvis man beholdt dette Ord, blev der omtrent ikke andet end dagligt Vande tilbage.

Jeg finder i øvrigt ved denne Lejlighed, idet jeg ellers ikke skal prøve paa at rejse nogen Diskussion om et Spørgsmaal, som jeg ved er i høj Grad omtvistet, Anledning til at nævne, at det er i høj Grad tvivlsomt, hvor langt Ejerens Ret strækker sig, om den i Virkeligheden omfatter Strandbredden eller ikke. De Skelsten, der staar langs Stranden i de forskellige Egne af Landet, rækker jo ikke længere end ned til Stranden, og jeg ved ikke, hvordan det forholder sig med Matrikulkortene, om man overhovedet har taget Strandbredderne med (*Pinholt: Jo*). Vi vil i hvert Fald i Udvalget kunne faa nærmere Oplysning om, hvorvidt det er Tilfældet (*Pinholt: Ja*, men det er Tilfældet). Er det saa indtil dagligt Vande, man regner det? (*Pinholt: Ja*). Det faar vi Lejlighed til at se paa. Jeg kan i hvert Fald sige, at for min Fødeegns Vedkommende var Forholdet det, at der var ingen af Grundejerne, der gik ud fra, at de havde nogen som helst Raadighedsret over Strandbredden. Lige saa snart man kom nedenfor den græsbevoksede Del af Strandbredden, var der ikke alene fuldkommen fri Adgang, man paa en vis Maade ogsaa fri Brugsret. Der kom en Art Tang i Land, som man kaldte Klyder og brugte til Gødning. Det faldt ingen af de paagældende Landbrugere ind, at de ikke alle havde Lov til at køre ned og hente det, og man drev det endogsaa til at lægge Møddinger oppe paa den græsbevoksede Strandbred. Saadan var Forholdene dér og har utvivlsomt været saadan i umindelige Tider. Jeg tvivler ikke om, at Forholdene er saaledes adskillige Steder i Landet. Det skulde være mærkeligt, om Odsherred, altsaa Sjællands Odde, i saa Henseende skulde danne en fuldkommen Undtagelse. Men det er ogsaa et Spørgsmaal, vi kan drøfte nærmere i Udvalget.

Hvad Lovforslaget om Skovpolitiet angaar, er der for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om den uhyre Betydning, det har, at der er fuldkommen fri Adgang til at færdes i Skovene, og at det spiller en uhyre stor Rolle for Befolkningen. Naar det konservative Partis ærede Ordfører sagde, at det var væsentligt for Kø-

benhavn, Spørgsmaal af den Art var fremme og Betydningen af Bestemmelserne skulde vise sig, vil jeg sige, at jeg er ikke enig med ham. Mangfoldige Steder i Landet, hvor Skovene ligger ret spredt og i større Afstand, har det ogsaa for Landbefolkningen en ganske overordentlig Betydning, at der er Adgang til disse Skove. Enkelte Steder har jeg set — det gjaldt f. Eks. i min Fødeegn —, at man drog milevidt af Sted for at komme i Skoven.

Der er en Bestemmelse i Skovpolitiloven, som jeg tror der vil være Anledning til en nærmere Drøftelse af i Udvalget. Det er § 2 d., hvor der siges: „Skove, paa hvilke der hviler Fredskovspligt ifølge tinglæst Deklaration“. Selve Ordet „Fredskovspligt“ forekommer mig ikke at være fuldkommen klart, for det leder egentlig nærmest Tanken hen paa Fredning. Hvorvidt der skal være fri Adgang til Skovene, fremgaar ikke klart af det. Og saa er der Ordene „tinglæst Deklaration“. Jeg mener, at vi i hvert Fald skal have nærmere Oplysning i Udvalget om, hvad det betyder. Jeg kender ikke disse Deklarationers Indhold, men efter det, jeg har hørt derom, synes de at have et meget forskelligt Indhold, og om de egentlig gaar til det, man opfatter som Fredskov i Lovens Forstand, staar mig i hvert Fald ikke klart.

Det er af tidligere Talere fremhævet, at Lovforslaget i Virkeligheden omfatter to Afdelinger, Fredningen og Færdselsretten, og det er blevet sagt, at man kunde have det ene og ikke det andet. Jeg tror, at det i et moderne Samfund vil være umuligt, for hvis man skal frede noget, skal det være til Glæde for andre Mennesker, og saa vil man komme ind paa, at der aabnes Adgang for andre Mennesker, for Almenheden, for hele Befolkningen. Men i Belysning heraf maa man se de Straffebestemmelser for Overtrædelse af Færdselsretten, for Ødelæggelse eller Beskadigelse af fredede Omraader, som findes i Lovforslaget. Man maa nemlig være fuldstændig klar over, at i samme Øjeblik en Skov, Strandbred, overhovedet de Steder, der er Tale om at aabne fri Adgang til for Almenheden, er blevet aabnet for Adgang, ja, saa er de i Virkeligheden Almenhedens Eje, saa har hele Befolkningen Krav paa, at ikke enkelte Personer gaar hen og beskadiger eller ødelægger det fredede Omraade. De Straffebestemmelser, som findes, er sikkert nødvendige, men jeg er enig med det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer i, at Straffebestemmelser ikke vil være tilstrækkelige. Hvad det gælder om, er, at